

Liane Moriarty

Grote kleine waarheid

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

A.W. Bruna Uitgevers

9.22 uur, D-day

Het was een lenteochtend op het schiereiland Pirriwee, ten noorden van Sydney, en er stond een zacht briesje. Langs de kronkelende kustweg stonden knalgele inheemse acacia's. Jacaranda's bloeiden weelderig paars tegen een wolkeloze blauwe lucht. Pasgeboren vogeltjes zaten schattig te piepen in hun nestjes. Een beschermende ekster, alert op mogelijke roofdieren, dook als een raket neer op het gehelmde hoofd van een argeloze fietser.

De ochtendddrukte was nog in volle gang bij het geliefde strandcafé Blue Blues, maar op het strand zelf was het rustig. Er rende een klein hondje over het vlakke, stevige zand, gevolgd door zijn schuldbewuste baasje dat de riem in zijn hand hield. De surfomstandigheden waren 'clean, met regelmatige pieken'. De voornaamste deining kwam uit het oosten.

Een handjevol surfers, allemaal met grijs haar, zat schrijlings op hun dobberende planken. Ze hielden hun handen boven hun ogen om te kijken naar een groep dolfinen die aan de horizon sprongen en doken, als een notenbalk. Net voorbij de punt, onzichtbaar voor de surfers, voer een walvis met haar onstuimige eerstgeboren kalf door de kustwateren van de 'Humpback Highway'.

In het park aan het strand van Pirriwee zat een kring van kersverse moeders in kleermakerszit op picknickdekens, met piepkleine baby's in hun armen. Ze klaagden over slaapsche-

ma's, terwijl vlakbij wat senioren onzichtbare regenbogen in de lucht tekenden tijdens hun tai-chiles, glimlachend naar de baby's en terugdenkend aan hun eigen kinderen.

Toen: een plotselinge, dissonante flits van lawaai en beweging.

Voetstappen die dreunden als renpaarden in galop.

De kersverse moeders drukten hun baby's stevig tegen zich aan terwijl een roedel tieners door het park rende.

Of nou ja, een roedel. Het waren geen wolven en ze waren maar met z'n zessen: drie meisjes en drie jongens. Het leken er alleen veel meer. Hun benen waren zo lang. Hun emoties leken zo overdreven. Ze stormden de betonnen trap af, het strand op, waar ze op het zand neervielen, gillend alsof ze een veilige plek hadden bereikt of een onzichtbare finishlijn waren gepasseerd. Ze hadden niets bij zich, op één jongen na, die een laptop tegen zijn borst geklemd hield. Een van hen barstte in tranen uit, of in lachen, dat was moeilijk te zeggen. Het zou goed kunnen dat ze dronken waren.

De middelbare school waar deze leerlingen op zaten en waar ze op dat moment eigenlijk hadden moeten zijn, lag op tien minuten lopen heuvelopwaarts vanaf het strand. Leerlingen stroomden luidruchtig de klaslokalen uit, als concertbezoekers die een zaal uit willen. Ze zorgden voor een opstopping in de gangen en trappenhuizen. Het was 'techvrije dinsdag', dus iedereen deed heel stiekem met zijn telefoon en laptop.

Mevrouw Lottie Wang, secretariael medewerker van Pirriwee High en assistent van de schooldirecteur, zat achter de receptiebalie de post te sorteren.

Ze opende een grote gele envelop waarop met een zwarte stift het adres van die schooldirecteur, dr. Ferdinand Seawright, geschreven stond. Ze kon hem horen in het aangrenzende kantoor, luid in zichzelf pratend terwijl hij op zijn computer zat te typen. Blijkbaar viel die niet in de categorie 'tech'.

Dit was dr. Seawrights eerste jaar op de school en Lottie moest nog wennen aan zijn gewoonte om hardop te praten als

hij aan het typen was, alsof hij de woorden aan zichzelf dicteerde.

‘Nogmaals... mijn geduld... begint op te raken,’ zei hij.

Anders het mijne wel, dacht ze.

‘Ouders dienen... zich ervan bewust te zijn... dat dit gedrag niet wordt getolereerd... dat dit gedrag verboden is onder de gedragscode van Pirriwee High School,’ zei hij.

Lottie zuchtte.

In de gele envelop zat een wit doosje van piepschuim, iets kleiner dan een doosje voor een mobiele telefoon.

Ze gebruikte de punt van een schaar om het plakband door te snijden dat de twee in elkaar grijpende helften bij elkaar hield en trok die los.

‘Teuw!’ Ze deinsde achteruit.

Een replica van een mannavinger, die er heel echt uitzag, compleet met wat zwarte haartjes en een keurig gevijlde nagel, lag in een rechthoekige uitsparing in de onderste helft van het doosje. Wat onnodig en onaangenaam en slecht voor het milieu! Wat bedrijven allemaal deden om aandacht te trekken met hun directmarketingcampagnes!

Ze zocht naar de bijbehorende brief en verwachtte dat daar iets ‘geestigs’ in zou staan, in de trant van: *Wijs je leerlingen een andere weg.*

Anna Kennard, hoofd van de vakgroep Natuurwetenschappen, kwam aan haar bureau staan. ‘Sorry dat ik je weer lastigval, Lottie, maar ik moet echt weten hoe het rooster eruitziet voor...’ Ze viel even stil. ‘Wat heb je daar nou?’

Lottie keek glimlachend naar haar op. ‘O, gewoon, reclamegedoe. Het lijkt net echt, hè?’

‘Mag ik even kijken?’

Lottie reikte haar de onderste helft van het doosje aan. Anna hield het ondersteboven en de vinger rolde eruit. Hij was strak in vershoudfolie gewikkeld en netjes dichtgeplakt, als een broodje in een lunchpakket.

Anna maakte het vershoudfolie voorzichtig los en wikkelde

het af. Ze schudde er even aan. De vinger rolde langzaam op zijn kant.

Anna pakte een pen uit het bakje op de balie met het opschrift *Schone pennen*, hield die ondersteboven en prikte voorzichtig in de vinger.

Hij was zacht, vlekkerig en had wat spatjes opgedroogd bloed onder de knokkel.

‘Dit is een menselijke vinger,’ verklaarde Anna, en ze trok haar blouse omhoog om haar neus te bedekken. ‘Hij stinkt.’

‘Niet.’ Lottie schoof haar stoel achteruit, weg van het bureau. ‘Dat kan niet.’

‘Geen twijfel mogelijk,’ zei Anna. ‘Het is een echte vinger.’

Lottie slaakte een gillette. Ze veerde op uit haar stoel en stond wankel op haar benen. ‘Ik moet overgeven.’ Ze had een lage bloeddruk.

‘Ga zitten,’ zei Anna nuchter.

‘Wat is hier aan de hand?’ Dr. Seawright kwam net op tijd uit zijn kantoor om Lottie onder haar oksels op te vangen. Anna rende om het bureau heen en samen legden ze haar voorzichtig op de vloer. Dr. Seawright wendde zijn blik af toen Anna Lotties rok over haar knieën trok.

Er klonk een discrete, lage hoest, en ze keken op naar een bebaarde vijftienjarige met een rode gedragskaart in de hand.

‘Kom later maar terug, Ruben,’ zei dr. Seawright. ‘Mevrouw Wang voelt zich niet lekker.’

Hij nam aan dat de dommige blik op Rubens gezicht te maken had met het feit dat de knieën van mevrouw Wang te zien waren. Anna Kennard was zich er niet van bewust dat Ruben had gezien dat ze in de menselijke vinger had staan peuren en vroeg hem daarom niet om discretie – niet dat hij anders zijn mond had gehouden. Hij was een sociaal kind. Zijn vader was een vooraanstaande presentator bij de publieke radio, en dus wist Ruben precies hoe hij het laatste nieuws moest brengen zonder sensatiezucht of overdrijving.

Dat was ook helemaal niet nodig.

Binnen een uur wist de hele school dat iemand de directeur een afgehakte vinger had gestuurd. Alle twijfels over de waarheid van Rubens verhaal verdwenen toen er een politieauto het bezoekersparkeerterrein op reed.

Overal op het schiereiland Pirriwee trilden telefoons uitgelaten met het *ping-ping-ping* van de WhatsApp-groepen van ouders. Zorgzame, betrokken en actieve ouders, van wie velen hun kinderen naar particuliere middelbare scholen hadden kunnen sturen, maar daar om eerbare, ideologische redenen niet voor hadden gekozen. En om die reden hadden ze recht op een vipbehandeling. Ze hadden immers de bedragen die ze gemakkelijk hadden kunnen neerleggen niet neergelegd. Het enige wat ze vroegen was transparantie. Als er een afgehakte vinger naar de school was gestuurd, moesten ze daar per omgaande van op de hoogte worden gebracht.

Hun kinderen waren ondertussen euforisch over deze macabere onderbreking van hun dag, al werden er ook een paar misselijk van en de theaterkinderen, die alles heel intens beleefden, huilden en vielen flauw, of deden hun best om flauw te vallen.

Het was zo'n dag uit hun jeugd die iedere leerling zich zou blijven herinneren: die zonnige lentedag waarop iemand het schoolhoofd de vinger gaf.

TRANSCRIPTIE sessie SAFESPACE VOOR LEERLINGEN

PRIVÉ EN VERTROUWELIJK

Hallo! Goeiemorgen! Welkom! Fijn dat jullie hier zijn! Mijn naam is Brenda Moors-Charles. Een hele mond vol, ik weet het, dus noem me maar gewoon Brenda! Ik ben van Safe-space voor Leerlingen en ik wil graag benadrukken dat dit ook echt een 'safespace' is. Seks, drugs en rock-'n-roll, van mij mag je het hier overal over hebben. Alles wat we bespreken blijft vertrouwelijk. Nou, ik weet dat jullie allemaal al met de politie hebben gesproken over wat er verleden week is gebeurd.

Josh: D-day.

Sorry... D-day?

Ziggy: Wij noemen het D-day, vanwege Winston Churchill. Die hadden we gekozen voor ons geschiedenis-docu omdat hij echt goed paste bij het thema 'een onbegrepen historische figuur'. Aan de ene kant heeft hij Hitler verslagen, maar...

Amabella: Als we het bij Winston hadden gehouden, zouden we hier vandaag niet zitten, of wel soms?

Ziggy: Nee, hèhè.

Max: Ik heb hem nooit gezien.

Wat heb je nooit gezien?

Max: Die vinger. Ruben heeft hem wel gezien.

Nou, ja. Dat is dan... nee, voor we het gaan hebben over, eh... het lichaamsdeel... kunnen we even een stapje terug naar het begin? Ik heb begrepen dat jullie ouders...

Chloe: Jullie moeten onze ouders echt niks kwalijk nemen. Die wisten nergens van.

Skye: Vooral die van Chloe niet.

Amabella: Al onze ouders hebben dit jaar veel aan hun hoofd gehad. Hun werk, hun belastingaangifte, hun apparaten, hun scheidingen, hun oogleden...

Sorry, zei je nou oogleden?

Amabella: Ja, volgens mij zijn die een beetje gaan hangen. Dat lijkt me een probleem. En de menopause. Die heerst ook heel erg.

Skye: En daar krijg je hersenmist van. Omdat je oestrogeenspiegel daalt. Terwijl ons oestrogeen juist...

Amabella: ... en er waren een paar tragedies. RIP oma, bijvoorbeeld.

Dat vind ik heel erg voor je...

Amabella: O, nee joh, ik ben niet in de rouw, hoor, Brenda. Ik vond haar de minst leuke van al mijn grootouders.

Skye: Er waren ook een paar mijlpaalverjaardagen, dus ik denk dat alle ouders nogal bezig waren met hun sterfelijkheid, snap je? Wat is de zin van het leven, dat soort dingen.

Chloe: Het duurt eeuwen voordat ze bijgekomen zijn van een feestje. Hun katers zijn echt dramatisch.

Skye: Dat komt doordat hun lichamen geen alcohol meer kunnen afbreken. Die arme lieverds.

Tja, nou ja, dat is soms inderdaad lastig voor ons, maar laten we bij het begin beginnen...

Ziggy: Dus het feestje voor Chloe's moeder die vijftig werd. Vlak voor het nieuwe schooljaar zou beginnen.

Madeline

Op de ochtend van haar vijftigste verjaardag werd Madeline Martha Mackenzie wakker van luide, ruziënde stemmen, en ze was meteen alert als een elitesoldaat. Ze ging rechtop in bed zitten, gooide het dekbed in één snelle beweging van zich af en zwaaide haar voeten naar de grond, klaar om zich in het familieconflict te storten. Zij zou bepalen wie gelijk had en wie niet, wie zijn excuses aan moest bieden aan wie, wie de rotzooi op moest ruimen of wie dat ene ding terug moest geven.

Maar haar vijftigjarige linkerschouder dacht daar anders over.

De pijn was zo verbijsterend dat ze achteroverviel alsof ze was neergeschoten. Haar hoofd viel hard op haar orthopedische kussen. *O, rampspoed.*

Ze had nog nooit van de term ‘frozen shoulder’ gehoord, tot haar recente diagnose.

‘Het klinkt als iets wat niet echt bestaat,’ zei ze tegen de fysiotherapeut, die had uitgelegd dat het wel een jaar kon duren voordat haar schouder weer zou ‘ontdooien’. Ze zat op de onderzoekstafel, terwijl hij – gespierd, jong, niks ‘frozen’ – op een laag krukje met wieltjes zat, waardoor hij heen en weer kon rijden tussen haar en zijn andere patiënt, een oudere man die revalideerde vanwege een knieprothese.

‘Het bestaat wel degelijk. Komt heel vaak voor bij vrouwen

van middelbare leeftijd,' zei hij zonder haar aan te kijken, druk bezig aantekeningen te krabbelen op zijn klembord, haar van zijn lijstje te schrappen, tevreden met alles aan zichzelf: zijn jeugd, zijn haar, zijn hormoonspiegel, zijn plannen voor vrijdagavond. 'Mijn moeder had het een paar jaar geleden ook. Die is weer helemaal beter.'

Dit was een nieuw, onwelkom verschijnsel. Dat jongere mensen het de hele tijd over hun moeders hadden, alsof dat een manier was om met haar te kunnen praten, alsof ze even oud was als hun moeder – wat zij niet hoefde te weten, zelfs al was dat inderdaad zo. Ze was eigenlijk van plan geweest om hem ook te vertellen over de gruwelijke, kloppende pijn in haar linker grote teen, maar dat liet ze zitten. Misschien zou hij een merk comfortabele, lelijke, praktische schoenen aanbevelen. Een merk dat zijn moeder ook droeg. Misschien had hij dan zelfs wel dat ene woord in de mond genomen.

'Dat is een hallux valgus,' zei Renata afgelopen maandagavond bij pilates.

'Echt niet,' zei Madeline toen ze voorzichtig de plankpositie aannam. Ze wist toen nog niet van haar frozen shoulder. Ze dacht dat de pijn in haar schouder gewoon zo'n symptoom van de middelbare leeftijd was dat vanzelf wel weer zou verdwijnen, om plaats te maken voor weer wat anders. Al die kwaaltjes bleken uiteindelijk niets bijzonders te zijn, tenzij ze dat wel waren, en in dat geval kreeg je op je kop omdat je er niet eerder naar had laten kijken. Haar hele lichaam protesteerde tegen de plank. Een kakofonie van pijn: haar schouder kreunde, haar teen gilte, haar buikspieren zeiden: *Niet alweer dit gedoe, het heeft niet eens effect.*

'Mijn moeder heeft ze ook,' zei Renata, haar plank even stijf als haar meningen. 'En Oprah. Je bent in goed gezelschap.'

'Ik heb geen hallux valgus,' zei Madeline. Ze drukte haar onderarmen tegen de vloer en zag de goudkleurig gelakte vloerdelen van de sportschool vervagen. *No pain, no gain*, maar allemachtig, de tranen sprongen haar letterlijk in de ogen.

‘Onze voeten nemen meer ruimte in naarmate we ouder worden,’ zei Renata.

‘Mijn voeten nemen helemaal niet meer ruimte in,’ zei Madeline.

‘Het gebeurt gewoon. Die van mijn moeder zijn twee keer zo breed geworden,’ zei Renata.

‘Ik heb slanke voeten, mens,’ zei Madeline.

‘Hou eens op, jongens,’ smeekte Celeste, die aan de andere kant van Madeline aan het planken was. ‘Maak me niet aan het lachen. Dat trekt mijn bekkenbodemp niet.’

‘Er is anders niks grappigs aan hallux valgussen,’ zei Renata grimmig. ‘Ze zijn ongeneeslijk.’

‘Kurkumathee helpt misschien tegen de ontsteking,’ zei Bonnie, op haar vaste plekje naast Celeste, het dichtst bij het open raam. ‘Ik neem volgende week wel wat voor je mee.’

Bonnie sprak met haar gebruikelijke dromerige stem, alsof ze plat op haar rug op een strandlaken lag in plaats van in de plank te hangen, want ze was yogadocent en kwam alleen naar pilates om bij te kletsen met haar vriendinnen. Die vergaven haar haar buikspieren, zoals ze ook edelmoedig voorbijgingen aan haar onvermogen om kwaad te spreken over wie dan ook. Bonnie was heel lief en Madeline hield gewoon van haar. Ze hoefde niet eens te doen alsof. Mensen die van de jonge, tweede vrouw van hun ex hielden waren emotioneel intelligent.

Al kon ze natuurlijk niet al te lang bij haar in de buurt zijn. Er waren grenzen.

‘Nog maar twintig seconden,’ zei hun docent. ‘De langste plank die een vrouw ooit heeft volgehouden, duurt ruim vier uur! Jullie zijn in staat tot moeilijke dingen, dames!’

Er verstreek een eindeloze seconde terwijl de dames inderdaad moeilijke dingen deden.

‘*Squeezy time*,’ merkte Renata op.

‘*Squeezy time?*’ vroeg Celeste.

‘Ja, zo heet mijn bekkenbodemp, geloof ik,’ zei Renata. ‘Je moet je bekkenbodemp in vorm houden. Ik zal je de link sturen.’

Celestes plank bezweek op dat moment, waardoor Madeline zelf ook de moed kon opgeven.

Jane, aan de andere kant van Madeline, had gelachen en gevloekt, maar wist het nog een paar indrukwekkende seconden vol te houden, maar ja, zij was ook nog gewoon een zorgeloze dertiger.

Het leek soms wel alsof Jane en Bonnie de tijd slim hadden gerantsoeneerd en al die extra jaren hadden opgespaard om in te zetten als ze er zin in hadden.

Celeste, die ouder was dan Madeline, droeg haar leeftijd als een prachtige, ragfijne omslagdoek, perfect voor een bruiloft in de buitenlucht op Fiji. Madeline daarentegen droeg de hare als een kwebbelend aapje dat zich met zijn harige pootjes om haar nek klemde.

Renata was even oud als Celeste, maar ze weigerde om ooit voor haar leeftijd uit te komen. Ze verzette zich ertegen als tegen beroerde klantenservice.

De fysiotherapeut had Madeline verteld dat ze nog steeds gewoon aan pilates en beachbootcamp kon doen, sterker nog, dat ze het allebei moest blijven doen omdat beweging belangrijk was voor haar frozen shoulder. Als ze maar 'binnen haar pijngrenzen' bleef. Hij zei ook dat ze niets nieuws moest proberen. 'Mensen van boven de veertig die een nieuwe sport uitproberen, hebben honderd procent kans op blessures,' verklaarde hij.

'Dat kan niet waar zijn,' protesteerde Madeline, maar hij schoof al atletisch weg op zijn kruk om met de oudere man te gaan praten.

Nu keek ze hoe het zonlicht langs het plafond van haar slaapkamer streek, en ze jammerde zachtjes. In stilte lijden was nooit iets voor haar geweest. Ze herinnerde zich die kleine rat van een gynaecoloog die had voorgesteld dat ze 'rustig aan moest doen' toen ze van Abigail beviel. Deze pijn was krankzinnig, wreed, volkomen harteloos, maar hij... begon af te nemen. Net als een wee, eigenlijk, behalve dat er aan het eind

niemand een angstaanjagende, schitterende baby in haar armen zou leggen.

Ze tilde haar hoofd van het kussen. Geen geschreeuw meer. Wat het ook was, Ed had het opgelost. Ze had helemaal niet meteen in de houding hoeven te springen. Het was gewoon haar oude spiergeheugen, een reactie uit de tijd dat de kinderen nog klein waren en er zoveel meer mensen in huis waren (maar twee mensen meer, maar die maakten wel heel veel lawaai) en ze zich echt onmisbaar had gevoeld. Ed en Chloe hadden waarschijnlijk ruzie over de voorbereiding van haar verjaardagsontbijt. *Alsjeblieft geen pannenkoeken.* Ze had een strakke jurk gekocht voor het feestje van vanavond en ze wilde er goed uitzien op de foto's. Ed was de laatste tijd zo mager geworden. Slikte hij soms stiekem afslankpillen? Het leek wel alsof het nog maar een paar maanden geleden was dat hij over zijn buik had gewreven en had gezegd 'Misschien moet ik eens een paar kilo afvallen', en toen dééd hij het gewoon. Meer hoefde een man niet te doen: ze hoefden alleen maar te besluiten om af te vallen.

Misschien had Ed Chloe wel uit bed moeten slepen: *Opstaan, je moeder is jarig!* Hij kon niet goed omgaan met de grilligheid van Chloe's buien. De ene dag was hun jongste dochter een heerlijk, giechelend elfje met haar krullen en roze zijden pyjama, die hun leven opfleurde, hen kennis liet maken met nieuwe muziek, nieuwe talen, nieuwe manieren van denken, en de volgende dag was ze een boos kijkende misdadiger met afhanginge schouders in de oude zwarte hoodie van haar broer, naar behandeld en verkeerd begrepen, veroordeeld tot een leven in dit huis waar van alles veel te weinig was voor een misdaad die ze niet had begaan.

'Waarom is er nooit iets te eten in dit huis?' Ze hielden er andere definities van 'eten' op na. 'Waarom zijn jullie allebei zo gemeen?' Hun definities van 'gemeen' liepen ook uiteen. De moorddadige blikken die haar mooie gezicht overschaduwden, waren lachwekkend, maar je mocht nooit, maar dan ook

nooit echt lachen. *Nooit direct oogcontact maken met een premenstruele tiener.* Het was niet voor het eerst dat Madeline hierdoorheen moest. Toch maakte haar jongste dochter het haar behoorlijk moeilijk.

‘Wat heb ik misdaan?’ vroeg Madeline soms wanhopig, ook al wist ze meteen al dat het stom was om dat te vragen. Voor een tiener had de ideale ouder geen gevoelens of persoonlijkheid. De ideale ouder zong nooit, danste nooit (o, mijn god, nee), niesde nooit, lachte nooit, sprak nooit te hard in het openbaar, liet nooit per ongeluk het lichtje van haar telefoon branden (Jemig, mam, doe dat lichtje nou uit!) en maakte nooit gênante, geforceerde grappen vol zelfspot over hoe gênant ze was voor haar kroost.

‘O, mijn god, mam, stop daarmee. Het draait niet allemaal om jou!’

De laatste keer dat Chloe dat had gezegd, was Madeline haar schooluniform aan het strijken, waar Madeline haar natuurlijk met behoorlijk wat klem op had gewezen. Blijkbaar bevestigde dit dus precies wat Chloe bedoelde, want het kon Chloe geen bal schelen dat haar uniform gekreukt was: Madeline was Chloe’s uniform alleen maar aan het strijken omdat zij wilde dat men dacht dat ze een goede moeder was.

Tieners wisten precies wat de zwakke plekken van hun ouders waren. ‘Je bent niet zo grappig als je denkt, pap,’ zei Chloe tegen Ed.

‘Ach, schat, natuurlijk ben je wel zo grappig als je denkt,’ troostte Madeline toen arme Ed een beetje van zijn stuk leek te zijn door de hoon van zijn dochter, en ze herinnerde hem eraan hoe Abigail op diezelfde leeftijd was geweest. Ze vroeg zich af of Ed soms gevoeliger was geworden nu hij wat ouder was (en dunner!), of dat Chloe meer macht had om hem te kwetsen omdat zij zijn biologische dochter was en niet zijn stiefdochter en hij daardoor meer verwachtte op het gebied van respect en onvoorwaardelijke liefde.

Misschien was Madeline zelf ook gevoeliger geworden. Want

ja, er waren momenten dat ze zich wonderlijk kwetsbaar voelde, en dat was geen woord dat ze ooit zou hebben gebruikt om zichzelf te beschrijven.

Of misschien kwam het wel gewoon doordat de dynamiek tussen hen drieën was veranderd nu Chloe het enige kind was dat nog thuis woonde.

‘Kunnen jullie alsjeblieft naar iets anders kijken?’ zei ze gisteravond tijdens het eten.

Zij en Ed hadden een spijtige glimlach gewisseld. Ze hadden nog nooit een relatie gehad zonder dat ze ook een kind had. Abigail was nota bene met hen mee geweest op huwelijksreis. Nathan zou eigenlijk op zijn dochter passen, maar er kwam iets tussen. Uiteraard. Je kon van één ding op aan wat haar voormalige echtgenoot betrof, en dat was dat je niet van hem op aan kon.

Madeline dacht: wat zou er gebeuren als Chloe er ook niet meer is en we met z’n tweeën overblijven? Het zal zo stil zijn! Saai, misschien? Of juist geweldig? Gaat het onze passie aanwakkeren? Tuurlijk. Lijkt me best waarschijnlijk. Of hebben we dan niets meer om over te praten? Gaan we scheiden omdat ik dat droge hoestje van hem niet kan uitstaan?

Ed kon er ook niets aan doen dat hij die aanhoudende verkoudheid had. Dat iemand nou een droge hoest had, wilde nog niet zeggen dat je niet meer zoveel van hem kon houden. Ze zou alleen meer van hem houden als dat hoestje eindelijk een keer ophield.

Haar telefoon trilde op het nachtkastje en ze stak haar hand er voorzichtig naar uit. Het was haar lieve middelste kind, Fred. *Van harte met je 50e, mam. Hou van je. Hopelijk wordt het leuk vanavond!* Hij had het helemaal naar zijn zin en studeerde supplychainmanagement aan een Amerikaanse universiteit. Gek genoeg leek hij helemaal verrukt van dit toch niet bepaald inspirerende onderwerp. Hij wist nog dat ze jarig was! Nou ja. Misschien. De kans was groter dat Ed hem had geappt: *Stuur je moeder even een appje, maat.* Haar telefoon trilde weer met

een foto van iets vlezig en bleeks dat er heel even angstaanjagend pornografisch uitzag (had hij zijn moeder per ongeluk een seksueel getint appje gestuurd?), maar dat gelukkig een close-up bleek te zijn van een stukje gebakken kipfilet met het bijschrift: *Is dit gaar genoeg?*

Ze vergrootte de foto met haar vingertoppen om het beter te kunnen zien. De kip zag er prima uit, maar ze appte terug: *Laat het nog een minuutje in de pan.* Ze had liever dat hij te doorbakken kip at dan dat hij aan de andere kant van de wereld ziek werd van salmonella.

Ze hield de telefoon tegen haar borst in afwachting van het volgende verjaardagsberichtje, haar hoofd schuin om de ochtendhemel door het raam te kunnen bekijken. Tot haar genoegen was die blauw en onbewolkt, als de lucht uit een jeugdherinnering. Het was een onaangenaam plakkerige, zweterige zomer geweest. Al weken werd ze wakker met een beklemmende grijze lucht en het gevoel dat ze op het punt stond iets onbestemds maar catastrofaals mee te maken. Was dat gewoon een gevoel dat er nu eenmaal bij hoorde, tegenwoordig? Vanwege de technologie? De vierentwintiguursnieuwscyclus? De perimenopauze?

‘Jij ook peri?’ vroeg Samantha Fisher laatst vrolijk, in de rij voor koffie bij Blue Blues, en om de een of andere reden verstond Madeline ‘Perry’, en haar maag draaide zich om bij het horen van zijn naam.

Ze schaamde zich voor die dramatische maagkramp. Celestes man was al tien jaar dood en Madeline had het recht niet om getraumatiseerd te zijn door de herinnering aan die man.

Natuurlijk was ze ‘ook peri’. Bijna iedere vrouw die ze kende, had op de een of andere manier last van haar hormonen, en de menopauze werd tegenwoordig openlijk besproken in de media. Echt héél vaak, wat geweldig was maar ook wel een beetje opdringerig of zo. Soms had ze zin om te zeggen: *Ssst, nu is het wel genoeg, laat de mannen het niet horen, want het is niet... zo fraai.*

Iedereen was het er toch zeker wel over eens dat het gewoon heerlijk was om tegelijkertijd te moeten dealen met je eigen hormonale veranderingen, je minachtende tieners en je bejaarde ouders. Waarom was het eigenlijk zo vreselijk om een vrouw te zijn? Alleen maar omdat Eva die appel aan Adam had gegeven? Die vent had waarschijnlijk gewoon honger gehad. Het was verdomme altijd al de rol van de vrouw om hapjes te regelen.

Haar moeder had haar verteld dat de menopauze niets was om je druk over te maken en dat toen zijzelf in de vijftig was haar menstruaties gewoon steeds lichter werden en uiteindelijk helemaal verdwenen, als een lieflijke zonsondergang. Madeline had zich verheugd op haar eigen zonsondergang, maar het tegenovergestelde gebeurde. Haar menstruaties leken tegenwoordig eerder op natuurrampen, zo onaanvaardbaar zwaar dat ze op de tweede dag het huis niet eens meer uit kon. 'Flooding, heet dat,' zei dokter Cushman met een meelevende grimas. 'Als het aanhoudt, kunnen we weleens naar medicatie kijken. Hé, wat ik je nou al steeds een keer wilde vragen: ben jij al eens in Kroatië geweest?' En het hield aan, maar ze was er nog niet aan toegekomen om een vervolgspraak bij dokter Cushman te boeken. Het was nog weer een extra punt op haar to-dolijst. Alweer om af te vinken: die frozen shoulder laten behandelen, de fijne rimpeltjes gladstrijken, die krankzinnige menstruaties onder controle zien te krijgen, naar de mondhygiënist. Kon je je lichaam maar inruilen zoals een oude auto die meer geld kostte aan reparaties dan hij waard was.

Nou ja. Ze was niet van plan haar vijftigste verjaardag te verknoeien met piekeren over die vervloekte Perry White of die vervloekte perimenopauze. Vanavond werd geweldig. Toch? Of wilde ze eigenlijk stiekem liever thuis op de bank blijven zitten om een film te kijken? *Kom op! Nee!* Ze was gek op feestjes. Ze was een partygirl!

Het was niks voor haar om zo aan zichzelf te twijfelen. Maar de laatste tijd had ze stilletjes het gevoel gekregen dat ze de

moed aan het verliezen was voor... ja, voor wat eigenlijk? Voor het leven? Voor alles: van krappe parkeerplekjes tot software-updates. Ze had gehoord dat het je steeds minder ging uitmaken wat mensen dachten naarmate je ouder werd, maar Madeline vroeg zich toch af of ze op haar veertigste niet juist meer zelfvertrouwen had gehad. Ze gedroeg zich nog steeds alsof ze de beroemde pittige Madeline was, maar ze werd tegenwoordig weleens 's nachts wakker met een bonzend hart en liet dan alles wat ze die dag had gezegd nog eens de revue passeren, om vervolgens al haar beslissingen in twijfel te trekken.

'Dat zelfvertrouwen van jou vind ik toch zo geweldig, Madeline,' zei haar 'baas' vaak. (Haar toon had dan iets neerbuijgends. Alsof ze tijdens een familiefeestje een tante complimenteerde met haar mooie blouse.)

Madeline werkte drie dagen per week op de evenementenafdeling van het Pirriwee Pacific Hotel. Ze vond het geweldig! Althans. Ze vond het best leuk. Als senior evenementenmanager regelde ze zakelijke evenementen zoals ontbijtsessies en productlanceringen, maar ook de kleinere bruiloften doorde-weeks. Dat waren meestal tweede huwelijken, die veel leuker en relaxter waren dan eerste huwelijken. Haar baas, Het Kind, regelde als directeur evenementen de meer glamoureuze gelegenheden. Ze noemde haar baas Het Kind omdat ze een jaar jonger was dan Abigail. Het Kind was een lieve, intelligente jonge vrouw, maar af en toe brak Madeline het zweet uit van vernedering, bijvoorbeeld als Het Kind Madelines werk nog eens extra controleerde. Ze moest zichzelf er steeds aan herinneren dat dit precies was wat ze wilde: een parttimebaan die stimulerend was, maar die niet al haar tijd opslokte. Ze had al sinds vóór Abigails geboorte geen normale fulltimebaan van negen tot vijf meer gehad. Ze had altijd een bijbaan gehad. Dat woord sprak haar aan. Het gaf het gevoel dat het een stoere, coole keuze was. Haar lievelingsbaantje was dat bij het plaatselijke theater geweest, maar dat was natuurlijk gesloten. Alles wat leuk was, werd uiteindelijk gesloten.

De baan van Het Kind wilde ze niet, en ze had hem ook niet nodig. Ze zag weleens moeders in tv-series serieus discussiëren over dat ze ‘meer’ in hun leven nodig hadden, en dan dacht ze: doe normaal! Minder, juist! Ik heb minder nodig! Geef me alsjeblieft minder.

Ze wurmde zich voorzichtig weer overeind, schoof een kussen achter haar rug tegen het hoofdeinde en maakte zich op voor het ontbijt dat Ed en Chloe haar zo zouden brengen. Ze streek haar haar glad.

Terwijl ze wachtte, masseerde ze zich met twee vingers onder haar oksel, zoals de fysiotherapeut had aangeraden. Hij had gezegd dat zijn moeder deze massages ook altijd trouw deed en dat die zo haar pijn onder controle hield. Applausje voor zijn moeder!

Haar telefoon trilde van de verjaardagswensen en ze draaide hem om op haar schoot zodat ze de namen kon zien. De berichten las ze later wel.

Nathan. Haar neusvleugels trilden niet bij het zien van de naam van haar ex. Ze was zo volwassen nu ze vijftig was.

Het Perfecte Vriendje. Zo had ze Abigails vriendje opgeslagen in haar telefoon. Haar neusvleugels trilden nu wel heel licht. Wat creepy dat hij de moeder van zijn vriendin al een verjaardagsappje had gestuurd nog voordat zijn vriendin daar zelf aan toe was gekomen! Ze kon aan niemand toegeven dat ze een afkeer voor die jongen voelde, want iedereen droeg hem op handen. Dat zou net zoiets zijn als zeggen dat ze Blue Blues niet leuk vond. (Natuurlijk was ze dol op Blue Blues, en ze zou desnoods voor een bulldozer gaan liggen om het te redden.) (Niet dat er plannen waren om het tegen de grond te gooien. Ze vond het gewoon leuk om zich een mogelijk conflict voor te stellen.)

Abigail en Het Perfecte Vriendje waren allebei vijftentwintig, hadden allebei twee mastertitels op zak, goedbetaalde banen bij grote bedrijven, een financiële planning en het stralende zelfvertrouwen van kersverse Oscarwinnaars. Ze waren al na

drie maanden gaan samenwonen en er was niets om je zorgen over te maken, echt helemaal niets, het was ware liefde. Ze moest niet zo vaak naar truecrimedocumentaires kijken. Niet dat ze daar ooit mee zou stoppen, ze vond ze geweldig, maar ze vertekenden haar kijk op de wereld. Niet iedere knappe, charmante man was toch in feite een moordenaar in de dop.

Nog meer berichten:

Van die lieve Jane.

En die lieve Celeste.

Haar sportschool. Haar dermatoloog. Abigail. *Nou, dat werd tijd, lieve dochter van me.* Het Kind. Een verzoek om haar recente ervaring met het verlengen van haar ziektekostenverzekering te beoordelen en te recenseren. Nog niets van haar moeder, wat vreemd was: even een steek van bezorgdheid. Ze zou een smoes verzinnen om haar te bellen als er niet snel een berichtje kwam. Bonnie. Renata. *Het is geen hallux valgus, Renata.* Haar bericht ging vergezeld van een vreemd, ietwat gemeen gifje dat agressief overkwam, niet grappig. Die arme Renata had de neiging te veel haar best te doen binnen hun vriendschap, alsof ze niet kon geloven dat ze Madelines vriendin mocht zijn. *Heel goed, Renata. Blijf dankbaar.* Melody. Ze pauzeerde en fronste. *Wie is Melody in vredesnaam?* O, wacht. Die vrouw die vorige week ook op beachbootcamp was. Nieuw in de buurt, gaf geschiedenis op de middelbare school. Chloe had vast les van haar. Ze moet Madeline hebben horen praten over haar aanstaande vijftigste verjaardag, de datum hebben genoteerd en haar hebben opgezocht in de WhatsApp-groep van bootcamp. Attent, hoor! Ze probeerde een voet tussen de deur te krijgen en Madeline te laten weten: *Ik sta open voor vriendschap.* Madeline zou precies hetzelfde doen als ze naar een nieuwe buurt zou verhuizen. Ze zou Melody's aanmelding positief beoordelen.

Ze hoorde Ed en Chloe door de gang lopen. Het gekletter van bestek op een bord. Het rook naar pannenkoeken en ze had ineens enorme trek. Ze zou ze allemaal opeten. Spanx wa-

ren niet voor niets uitgevonden. Ze zongen 'Happy Birthday', maar niet in de maat. Chloe lachte en zei: 'Dat doen we nog een keer.' Ze was in een goede bui. Haar jongste dochter in een goede bui kon zelfs de slechtste dag weer op de rails krijgen. Madeline grinnikte. Ze stond op het punt het bandje van haar nachtjapon recht te trekken toen haar vingertoppen verstijfden.

What

The

Fuck

Was

Dát?